

Škola

Slniečko už menej hreje
a škola sa na nás smeje.
Ulice sú plné detí,
dúhový lístok sem-tam letí.
Vôňa jabák i hrušiek do okien sa tlačí,
obláčik z neba na žiaka sa mračí.

Áno, áno, je to tu!
Žiaci majú robotu!
Čítajte, píšete, počúvajte!
Prezuvky si obúvajte!
Písomky, testy, úlohy,
cítia sa občas úbohí.

V lavici len-tak sedieť sa nedá,
nič neviem, bude mi beda.
Z testu zlá je výsledná známka,
zaracha dá nám naša mamka.

Adam Mikula, 8.A

Matkin hlas :

Hlas, ktorý nás kolíše,
hlas, čo prehovára nám do duše,
hlas, ktorý vždy vraví,
hlavné je, že ste zdraví.

Hlas, ktorý máme radi,
hlas, čo spoznáme v každej chvíli,
hlas, ktorý život nám sladí,
taký majú len víly.

Hlas, čo právom káže,
hlas, ktorý často nás hladí,
hlas, čo lásku deťom preukáže,
a tajomstvo nikdy nevyzradí.

Hlas, ktorý nás kolíše,
hlas, čo nám otvára okná do duše,
hlas, ktorý vždy vraví,
hlas je predsa ten pravý,
matkin.

Autorka : Michaela Žikavská, 8.A

Ako báseň stvorím

Premýšľam a hlavu morím,
ako len tú báseň stvorím?
Bude to len pokus taký ,
popíšem tam háky-báky.

V hlave víria rýmy,
no neviem, čo s nimi.
Von sa im veľmi nechce,
jeden druhému sa chechce.

Prišiel zrazu nápad,
možno že nie vhodný,
skús to ale chápať,
nie som básnik rodný...

Na papier kladiem slová,
báseň sotva stvorím,
píšem znova a znova
tento pokus o rým...

Nostalgia

Kvapky, ktoré rýchlo padajú z neba.

Studené, necitlivé, chýba im neha.

Nikto v daždi netvári sa šťastne.

V daždi každá nádej hasne.

Sily a nálada rýchlo ubúdajú.

Kvapky nás všetkých ubíjajú.

Chuť čokoľvek robiť sa znižuje.

V nepeknom počasí ťažko sa veršuje.

Voda v kvapkách padá na nás zhora,

každé zviera hľadá, kde je jeho nora.

Každý chce sa rýchlo skryť.

Nikto nechce na daždi dlho byť.

Niektorí sa v daždi radi prechádzajú,

pod zatiahnutou oblohou ticho rozjímajú.

Mnohí tam ľutujú chyby svoje,

smutný pohľad na nich to je.

Dávid Pokus, 8.A

ROZCHOD

Lámem konár.
Trhám stromu časť.
Je dosť silný, no podľahol mojej sile,
teraz, ale, nechám ťa zas rásť.

Pozerám sa..
Prečo je to tak?
Prečo mi je ľúto toho duba?
Nie je ktosi, bytosť živá,
no chýbať bude jeho hudba.

Tá jediná haluz, ktorú som odlúčila,
jej lísty..
Sú ľahké, no zároveň tak ťažké..
Prahnú po ostatných.

Ich hudba, sŕa spievajúce deti,
ten vánok, ktorý z nich šumel,
už nikdy lesom nepreletí.

Ach!

No jedna haluz od druhej sama sa odlúčila,
ja som len dopomohla!
Nie veru, JA som za to mohla.

Teraz zbytočne lutujem,
nenamáham sa tú jednu časť vrátiť,
otočiť sa, pohľadiť strom po mocnom kmeni.
Ja tu len stojím.
A tej jednej časti druhá chýba,
odpusť mi, bola to moja chyba.

Kristína Valachová, 8.A

Prvé dni v škole

Každý sa do školy teší,
čo to táram, niekto nie.
Plno detí, plno rečí,
ale hlavne učenie.

Ťažké tašky, bože drahý,
musíme na chrbtoch vláčiť,
ako keby sa nám chcelo,
znova v plných chodbách tlačíť.

Prosím, nie, už zase zvoní,
ten napravo slzy roní,
henten už úlohy píše,
ja sa na stoličke kníšem.

Mala som ja, veru, včera,
v bazéne zostať do noci,
aby som zas nemusela,
na hodiny mapy nosiť.

Jój, čo to tam v rohu vidím?
Žeby nová spolužiačka?
To ma celkom prekvapilo,
a volá sa Erika.
Podobá sa na biffošku,
v slovenčine vyniká.

Dlhé, čierne rovné vlasy,
vysoká a opálená,
špirálové husté riasy,
elegantne oblečená.

Kráčala po chodbe smelo,
všetky oči na nej,
toľko vône preletelo,
stratila som nádej.

Uf, kráľovná Erika,
znelo to tak dobre,
otáča s za ňou snáď,
každý v našej škole.

Sedím ďalšiu hodinu.
Ona tu má rodinu?
Kamarátok hŕba celá,
možno je vážne fakt skvelá.

Tento nový školský rok,
bude asi zábavný,
znova ďalší pondelok,
tak to ide deň po dni.

Kristína Valachová, 8.A

Demokracia

Ako to len povedať,

Čo na srdci ja mám?

Keď demokracia je len slovo,
pre tých vyšších k vlastným potrebám.

Keď vyšší držia všetky karty,
a nižší iba stôl,
A jediné načo dávajú pozor je to,
aby im ten stôl nepadol.

Ale čo tvorí nohy stola?
Peniaze, tie čo držia všetko zdola.
Korupcia je všade, kam sa pozrieš,
A spravodlivosti sa nikto nedovoľá.

Čo nám teda zostáva robiť,
keď mocní vládnu tvrdou rukou?
Keď zbraniam pomáhajú sa stať
spoločne vynútenou dohodou.

Martin Polin, 8.A

Smútok za letom

Prázdniny sú za nami

Škola už prichádza

Dva mesiace zážitkov

Prešli rýchlo zasa

Každému z nás chýbajú
Tie dlhé letné teplé dni
Denno-denno sa zabávať
S kamarátmi dobrými

Zabudnúť na starosti
O nič sa nestarať
Myslím si že každý z nás
By to tak chcel navždy mať

Učiť sa však opäť treba
Nie je to zas' taká veda
Stačí sa len trochu snažiť
A tie ťažšie chvíle prežiť

P.Röhman, 9.A

Moje prázdniny

Vysnívaný je to čas, má ho rád každý z nás.	No a keď zdolám ten vrch, niekedy bledý ako duch,
Zimné sú zahalené snehom, letné pieskom a morským brehom.	niekedy zas celý happy, kvitnú už júnové kvety.
Po prázdninách škola volá,	Prázdniny vrátia sa zas',

je to ale veľká smola. nastane môj skvelý čas.
Hoci má aj svoje čaro, Vždy cez ne veľa zažijem,
na prázdniny je to málo! neprestanem mať o ne záujem.

V škole je aj psina veľká,
hoci potom zakázaná telka.
A keď aj počítač je preč,
to je ako výstup na Tribeč.

Vtedy som voľný jak' vták,
rozfúkam každučký mrak.
Slnko svieti mi v duši,
dobrodružstvo každý deň tuším.

Učenie – trápenie, hovorí sa,
keď sú však výsledky – dá sa!
Keď padne jednotka – krása,
no aj dvojočka je spása.

Mám vtedy rád celý svet,
snehuliaka alebo jarný kvet.
Jarné, zimné a či letné,
sú to moje lásky vzletné.

Rasťo Mackovič, 8.A

Slnko

Či je jeseň a či mráz
vždy zohreje nás
zubaté a vzdialené,
nikdy nepovie tie zlé slová „nie!“

Či je jar, či leto je,
jasné, teplé zohreje,
večer sa len usmeje

a ráno zas' pohladí
po líci každého, čo neverí,
že je to len malá hviezda.
Aj keď ľudom sa to nezdá,
lebo chodia po tenkom ľade z nádeje
a dúfajú, že ich slnko zohreje,
každý deň a stále viac.

Myslia si, že je to ľahké,
ale slnko nášho sveta im to nemáva za zlé.

Roman Ondruš, 9.A

Nálady

Padá vločka, letí
Ponad školy, deti
Ti drobučké ešte biel' neznali
Čo mrví sa z oblohy
I od radosti skákali
Baránky tam hore
Chumáčiky trúšia
Studené páperie
Z ľadu brúšia
Každý má ver vlastnú vôľ'
a možno aj v srdci bôľ'
Preto smútia, preto tá zrada
V duši sa rmúti, keď sniežik padá
Ale smútok prejde raz

Slnko je tu zas´
Vyskočí hor´ včas
Baránky už tancujú znovu
Na ďalší biel' vodu snujú
Však keď Vesna sa na dolinu usmeje
Sneh bude preč a vzrastú nádeje
Každú zimu býva snežno
Kútikom oka zazrieš ju možno
Teplé lúčiky už letia
Malým deťom očká svietia
Vidia, že pestrá jar už nastala
A odkladá sa zimná zástava.

Simona Röhmanová, 8.A

Búrka

Päť dní a sto nocí.
Solím vankúš mojimi citmi.
Chýbaš mi a to ma ničí,
že láska nám nedožičí.
Hviezdy na oblohe dnes nič mi nehovoria.
Chytám sa za hlavu, kde to súhvezdie je,
obzerám sa všade, no v tme je len prázdno.
Všetko mlčí , no moje vnútro kričí.
Ach, tá bieda.
Kde je hlučný vietor,
čo vždy nútil ma zavrieť burácajúce okná.
No ty si vždy vstal,

spravil to za mňa.

Trhá mi to srdce.

Len nepovedz, že tá lúka bola lepšia,

ako kvety v mojej dlani.

Vzal si ju, ja nešla som za tebou.

Zostala som sama,

ako moje vnútro.

No ako dnes vidím,

nie je ti to ľúto.

Búrka, hromy, blesky.

Búrka, to sú city.

Búrka, ktorá nespí,

odhalí, kto si ty.

Zuzana Nikodémová, 8.A